

عنوان مقاله:

موضوع شناسی غنا در آواز منطبق بر ردیف دستگاه ایرانی (تطبیق نظریه عدم حرمت ذاتی غنا با محتوای آواز ایرانی)

محل انتشار:

مجله هنرهای زیبا: هنرهای نمایشی و موسیقی، دوره 2، شماره 39 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

مهدی نیکجو - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشگاه امام صادق

خلاصه مقاله:

یکی از مباحث مهم و در عین حال مبهم در علم فقه مسئله ی موسیقی است که براساس تقسیم موسیقی به دو نوع سازی و آوازی، مساله ی حرمت و عدم حرمت خوانندگی ذیل مبحث غنا و موضوع نوازندگی تحت عنوان لاهو و لعب مورد نظر قرار می-گیرد. در این پژوهش آنچه مد نظر قرار گرفته است خوانندگی می باشد. در این میان، موضوع شناسی توسط کارشناس (عرف خاص، موسیقیدان) به جهت کشف حکم فقهی از اهمیت وافری برخوردار است. در بحث غنا ما با دو نظریه کلی مواجه هستیم: ۱- حرمت به وصف ملازم ۲- حرمت به ذاته در این پژوهش با تحلیل نظریه ی حرمت غنا به عنوان ملازم و نظری اجمالی به تعاریف واژه های مرتبط با موسیقی ایرانی به این نتیجه رسیده ایم که ردیف های آوازی به مثابه قالب هایی هستند برای اجرای صحیح آواز که بسته به نوع شعر (محتوا) مورد استفاده در آن، از پستی یا والایی برخوردار و خود کیفیت صوت به ذاته حرمتی به همراه ندارد. به عبارت دیگر از این قالب که به شیوه بسیار منطقی نظام بندی (ردیف) شده اند هم می توان استفاده صحیح و نیز نادرستی داشت. این برداشت دقیقا منطبق بر نظریه ی حرمت به عنوان ملازم (رای مرحوم فیض کاشانی) می باشد.

کلمات کلیدی:

دستگاه، ردیف، غنا، کلام، موسیقی، وصف ملازم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1774836>

